

MIRIAM BLAHOVÁ

PŘÍBĚH
MATEŘÍDOUŠKY

motto

Příběh materídoušky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Miriam Blahová
Příběh materídoušky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

M I R I A M
B L A H O V Á

P Ř Í B Ě H
MATEŘÍDOUŠKY

motto

*Příběh vychází ze skutečných událostí.
Některá fakta jsou však pozměněna a doplněna
fiktivním vyprávěním.*

Prolog

červen 1916

Věra seděla za stolem. Pohupovala nohama, i když se říkalo, že tím přivolává rohaté, a sbírala odtržené květy. Na stole jich leželo nespočet. Dokonce tolik, že vytlačovaly prázdné pytlíky čekající na naplnění.

„Proč se mračíš?“ zeptala se jí maminka, která se nad bylinkami hrbila také.

Dívka neodpověděla, do očí se jí draly slzy. V její dětské, sotva pětileté mysli mateřídoušku otrhávání bolelo. I když ji sbíraly skoro před třemi týdny, jako by se ocitla zpátky na svahu, kde se bylina plazila po zemi a připomínala fialovou peřinu. Ulehnout na ni však dívka nesměla. Místo toho k ní poklekla, nasála příjemnou vůni a se slzami trhala vrchní nezdřevnatělé části kvetoucí natě.

Tak ji to maminka naučila, tak to muselo být.

Omlouvala se rostlince a vysvětlovala jí, že z ní po usušení připraví čaj, sirup a tinkturu. Kolikrát si přála, aby mateřídoušku nechaly být a sbíraly jen podběl, ale fialové kvítky uměly zázraky. Jen díky nim se zacelily Jankovy rány, když si natloukl cestou ze školy. Pomohly i mamince, poté co se opařila vroucí vodou, a zahnalý kašdickou bolest v krku. Kloktadlo sice Věře, Jankovi

ani Heleně nechutnalo, přesto poslouchali rodiče a byli vděční, že bolest po pár dnech pominula.

„Neboj,“ dovtípila se maminka s pohledem upřeným na utrápenou dětskou tvářičku. „Příští rok tam vykvetou zas, uvidíš. Tahle rostlinka je nezlomná a vydrží nečas i mráz.“

Pořád to nestačilo. Věra vykonávala práci mlčky a očima se mamince vyhýbala.

Ta jí podala prázdný lněný pytlík. „Pokud ti na ní tak záleží, schovej si ji na památku.“ Pak si stoupla a od oškuhaných květů, které Věru tolik trápily, zamířila k trámu za almarou. Tam visely celé svazky mateřídoušky. Pár jich odmotala a opatrně je děvčátku podala. To, přestože nemohlo pochopit, že mamince nebudou chybět, s pytlíkem radostí poskočilo.

„Dávej pozor, ať ji nerozdrolíš. Můžeš ji mít schovanou pro štěstí. Vydrží léta, budeš ji mít navždy.“ Cvrnkla Věře do nosu a nechala se obejmout.

Následovaly chvíle vděčnosti a radosti. Už se zdálo, že nikdy neskončí, když vtom je vyrušilo klapnutí dveří.

Do světnice vstoupil otec a za ním Věřin starší bratr se sestrou. Původně tu děti měly být čtyři, ale nejmladší z nich se nedožilo ani jednoho roku. Bylo to nedochůdče a na neduživost i zemřelo.

Otec se šel opláchnout, zatímco sourozenci se nahrnuli k hrnci s polévkou. Po celodenním vyučování dorazili pořádně hladoví. Janek jim oběma naložil na talíře, však už to byl desetiletý jinoch, a vmžiku usedli za uklizený stůl. Bylinky teď ležely na zemi, kam je Věra mezitím opatrně přenesla.

„Konečně jste doma,“ posteskla si maminka a obezřetně se podívala z okna. Pomalu se stmívalo a ochlazo-

valo. Počasí ale nebylo to, co ji trápilo. Bála se nezvaných hostů. Na pěšině však naštěstí nikdo nestál.

Doba byla zlá, válka nebrala konce. Nikdo netušil, co všechno ještě přinese.

Vypukla sotva před dvěma lety, přesto se hodně změnilo. Loňského roku sem zavítal bulharský král, ale navzdory jeho bohatství zmizely z kostela zvony. Armáda je zabavila pro vojenské účely. To ale bylo to nejmenší. Lidi trápila chudoba a nedostatek jídla. Vedly se lístky na chleba, soupisy obilí, brambor a dobytka, Lomňané se museli uskromnit. Pak přišlo nařízení, které se dalo očekávat, přesto je zasáhlo nejvíce. Všichni muži od osmnácti do padesáti let museli narukovat do rakouské armády. Ženy naříkaly a modlily se, děti držely své tatínky, bratry i dědečky za nohavice, plakaly a prosily, aby nikam neodcházeli, bohužel to nešlo zvrátit. V Lomné zůstala jen hrstka mužů, kteří byli pro obec nepostradatelní.

Maminka se pokřižovala, zatáhla závěsy a nalila zbytek polévky na talíř otci. Ten byl po celodenní práci hladový jako vlk. Měl v nohách desítky kilometrů, to byl úděl listonoše. Ale práce, kterou miloval, ho nyní začínala zmáhat. Před válkou roznášel listiny jen v Horní Lomné, nyní měl na starost obě obce a k tomu výcvik mládeže, aby se zkrátila vojenská příprava.

„Jak jste se měli ve škole?“ vyptávala se maminka starších dětí. Obě už dojedly a chystaly se plnit pytlíky bylinkami.

„Nový řídící je moc hodný,“ spustila Helena tenkým hláskem. „Nekřičí, nepohlavkuje nás a říká, že nám v neděli zahraje v kostele na varhany.“ Chodila do školy třetím rokem a těžko se vypořádávala se změnami. Tu

nejhorší – odvod jejich jediného učitele a řídícího – dokonce oplakala. Ale mohla být vděčná, že jim školu nezavřeli. Naštěstí se učitel z Dolní Lomné uvolil, že odučí tři dny tam a tři dny v Horní Lomné. Přestože i rozdělával a nosil do chalup lístky na chleba, ve svém úsilí nepolevoval. Tušil, tak jako i Věřin otec, že by stačilo jedinkrát si postěžovat a odvedli by ho do armády stejně jako ostatní muže.

„To je dobře, že je hodný,“ pohladila ji maminka po vlasech. Pak uklidila prázdné talíře, pohlédla na svého muže a neubránila se povzdechu. „Kdy to skončí?“

Děti pochopily, že nastává okamžik rozmluvy mezi dospělými, proto si hleděly bylinek. Jen Věra dávala pozor. I když spouště z toho, co říkali, nerozuměla, dokázala z jejich hlasu rozpoznat, zda jsou šťastní, nebo rozhněvaní.

„Kdy...“ opakoval otec pološeptem a protahoval své bolavé tělo. „Netuším,“ pokrčil rameny a strčil si do pusy žvýkáci tabák.

„Jednou určitě,“ zachovávala maminka naději. „A až se ostatní vrátí, budeme zase normálně žít.“ Usedla k manželovi, hladila ho po ruce a těšila se z vidiny lepších zítřků.

On jí však ruku zadržel a zvýšil hlas. „Něbuď blahova, vojna jen tak neskoňči! A i kdyby, kto vě, jake to bude, až se všisci vrati? Ani bych se nedivil, až mi to budou chčet spočítat.“

„Nemůžou tě nenávidět za to, žes nemusel do armády.“

„Ale mužou,“ opravil ji. „Bude to voda na jejich mlyn. Žiju tu s tebou, mluvime česky a učime tomu i děcka. K tomu za vojny sedim doma a maš vymalovano.“

Věra se přikrčila, vzala svůj pytlík s mateřídouškou a schovala se pod stůl. Neměla ráda, když se u nich křičelo, přesto to – především kvůli národnostní otázce – bylo na denním pořádku. Příčinou byl sňatek jejich rodičů. Otec, Polák z hrdé rodiny s dlouhou tradicí, ztratil rozum a bezhlavě se zamiloval do chudé české dívky. Duší připomínala anděla, ale tak to viděl jen on. Jeho rodina nad ním po svatbě zlomila hůl. Rodiče ani sourozenci s ním nemluvili, dokonce je nezajímaly jejich děti. A čím více ho rodina i Lomňané odsuzovali, tím větší k nim cítil zášť. V žilách mu kolovala polská krev, přesto by se jí raději vzdal. Nechtěl být jako oni – zapšklý a nenávistný. Proto doufal, že Čechů, kteří nyní v Lomné žili v menšině, přibude, a na protest doma mluvili česky.

Maminka se přikrčila a skousla si ret. „Myslíš, že ta nevraživost mezi Poláky a Čechy přetrvá?“

Otec se zachmuřil, promnul si vrásky na čele a pak vzdychl: „Boje še, že teprve začne...“

1

současnost

„Aničko... Vrátiš se?“

Bylo nasnadě přikývnout, že ano. Kam jinam by se člověk měl vracet než domů? Ale slovo *domov* naznačovalo soudržnost, důvěru a loajalitu, což v našem případě nesedělo. Po včerejšku už ne.

Copak *doma* manžel spává na pohovce? Mirek tam sice přespál jen jednou, včera po našem dlouhém a nepříjemném rozhovoru, ale místo v posteli vedle mě zůstalo prázdné. Nebo je *domov* prostor, kde si připadáte jako vetřelec?

Ne. Tohle nebyl *domov*. Nebo aspoň ne takový, jaký jsem si vysnila a do včerejška se ho snažila udržet. Proto jsem netušila, jak odpovědět.

„Ví máma, že přijedete?“ zkoušel to Mirek jinak. Asi hledal způsob, jak mě rozpovídat. „Ře-řeklas jí to?“ Byl nervózní, zakoktával se a těkal očima po ložnici.

„Řekla,“ pípla jsem do země, což překvapivě zafungovalo jako odjištění granátu. Mirek dosedl na postel a chytil se za hlavu. Zaručeně si představoval, jak ho tchyně zavrhne a zasype výčitkami. „Teda řekla jsem jí to, že přijedeme,“ zželelo se mi ho.

„Víc nic?“

„Zatím ne.“

„Dobře,“ vydechl úlevou. Sice mu muselo být jasné, že uklidnění je jen dočasné, každou mámu by zajímalo, proč se k ní stěhuje dcera s tříletým vnukem, ale asi mu nedocházely důsledky. Nebo si je nechtěl připustit.

Stála jsem v šatně a pokračovala v balení. Trika, mikiny i kalhoty putovaly do kufru, který jsem zpod postele přemístila sem. Snažila jsem se na nic nezapomenout.

Můj mozek zamrzl. Neustále se vracel k včerejšku a panikařil. Nevěděl co dál. A přítomnost osoby, která seděla na posteli za otevřenými dveřmi, to rozhodně neulehčovala.

Proč nešel do práce? Za normálních okolností by teď už seděl v autě. Ale vymluvil se na oblečení, které si nestihl nachystat, a narušoval moje soukromí. Na chvílku předstíral, že hledá čisté ponožky, jeho snaha už však pominula. Teď tam jen seděl a znervózňoval mě.

„Mohl bych ti pomoci s –“

„Ne!“ zasáhla jsem dřív, než stačil návrh upřesnit. Ať už mi chtěl pomáhat s čímkoliv, přála jsem si jen, aby mě nechal na pokoji. „Nechci pomoci s ničím,“ skřípala jsem zuby.

„Ale ten kufr a Filípkovy hračky –“

„Pro Kristovy rány, Mirku!“ vybuchla jsem. „Copak to nechápeš?“

Očividně chápal. V očích se mu odrážel smutek.

„Tohle všechno je jenom kvůli tobě! Kdybys to neudělal, vůbec bych se nebalila,“ prskala jsem. „Nejsi tady v pozici rytíře, který pomáhá dámě. Všechno jsi zničil. Mě i naše manželství! Běž už proboha do práce a nesnaž se věci napravovat. Odnesením toho podělaného kufru to nevyžehlíš!“

Ani spráskaný pes by nesvedl ukřivděnější výraz. Když jsem se vrátila k šatníku, neunikl mi jeho odraz v zrcadle. Vysportovaná ramena, vždy vypnutá hrud' i jeho brada povadaly. Tentam byl muž, který mi imponoval a ochránářsky mě brávil do náruče. Ale bolelo mě vidět ho takhle sklíčeného. Ať udělal cokoliv, nedalo se den ze dne odmilovat.

„Nebudu Filipa budit,“ rozhodl. „Dáš mu pak za mě pusu?“

„Samozřejmě.“ Mrzelo mě, že si nemůžu stoupnout na špičky a vyprovodit ho polibkem, ale vlastní ublíženost mi to zakázala.

Zůstala jsem k němu stát zády, on se pomalu blížil ke dveřím. Než však vzal za kliku, neodpustil si: „Můžu ti aspoň zavolat? Kvůli Fildovi...“

Přikývla jsem.

„Tak já jdu,“ dodal naposled.

Konečně. Na moment jsem zajásala, i když radost mě rázem opustila.

Rychle jsem se otočila, jako by na tom závisel náš vztah, a střetla se s jeho pohledem. Ten můj váhal. Pral se s nevysloveným *neodcházej*, aby ho zapudilo jiné slovo. *Vypadni!*

Mirek vyčkával.

„Zavolám, až dorazíme k mámě,“ řekla jsem nakonec. Na *neodcházej* ani *vypadni* nedošlo. A možná to tak mělo být. Nebylo třeba přilévat olej do ohně.

Ani se nerozloučil a odešel.

Opustila jsem šatnu, dosedla na jeho místo a rozbrečela se. Mrzelo mě, jak tohle ráno dopadlo, ale jeho zrada mě mrzela ještě víc.

Filip našemu odjezdu naštěstí nerozuměl. I když byl na svůj věk hodně vnímavý, bral tohle cestování jako dobrodružství a nemohl se dočkat, až bude s babičkou. Jeho radost mi pomáhala. Když jsem s křečemi v žaludku ukládala kufry do auta a zamykala byt, musela jsem se ovládat. Bylo mi do pláče a děsila mě nejistota, za jak dlouho se sem vrátím a jestli vůbec.

Ale měla jsem snad na výběr? Tohle nebylo jen škobrtnutí, ale obří průšvih v našem jinak dokonalém vztahu. Nebo tak jsem ho aspoň do včerejška vnímala.

S Mirkem jsme se poznali před deseti lety, když jsem jako po všem novém dychtivá studentka nastoupila na vysokou školu. Od narození jsem nevytáhla paty z Horní Lomné. Dokonce i gympl jsem navštěvovala v nedalekém městě. A jelikož mě máma vychovávala sama, na dovolené k moři jsme opravdu nejezdily.

Můj brácha Štěpán, který měl podobné zaječí úmysly, odcestoval do Anglie, studium v Ostravě mu nestačilo. Já jsem však byla nadšená. A to nejen z vidiny, že se jednou stanu učitelkou, ale taky z industriálního města s hromadou zajímavostí včetně Stodolní ulice, skvělých spolubydlících a seznámení s Mirkem.

Přibrzdila jsem na křižovatce, zařadila na neutrál, a než naskočila zelená, hodila jsem očkem po Fildovi v autosedačce. Zaujatě civěl na tablet a chroupal pohankové křupky. Mohla jsem se vrátit k řízení a v myšlenkách do Mirroru – studentské hospůdky, kam mě spolu-
bydlící tehdy v prvéku vytáhly.

„Teď se ukáže, jestli jsi nekecala,“ smála se Petra a vyklopila do sebe panáka tequily.

Soužití s holkami bylo skvělé. Přestože jsem je znala teprve dva měsíce, okamžitě mě mezi sebe přijaly. Hledaly platící spolubydlící a tou jsem byla. I když jsme každá studovala jiný obor a holky byly starší, rozuměly jsme si. Poctivě mě zaškolovaly do vysokoškolského života i mimo něj.

„Co to je?“ ukázala Petra na táč s panáky, které Kamila donesla.

„Pozvání od tamhle toho sympatáka.“

Naše hlavy se otočily k zadnímu stolu, kde se veselila partička pěti chlapů. Vypadalo to na kamarády nebo kolegy z práce, kteří se potřebovali odreagovat. Všichni se skvěle bavili, až na introverta v rohu, který zaujatě koukal na mobil. „Ten mlčoch?“ označila ho Petra za objekt Kamilina flirtu. „Pche, ten je s tím mobilem snad srostlý. Pozval nás ten vedle něj.“ Nechtěla na dotyčného ukazovat, ale ani nemusela. Přesně jsme věděly, o kom mluví. Vysoký sympaták ve světle modrém triku už se hlásil o slovo. Přidal k jejich stolu tři židle a běžel pro naše kabáty, aby nám s nimi galantně pomohl. Nebo minimálně Kamile.

Rozjařená partička nás přivítala. Znali se z práce, vyrazili na pivo po náročném dni, takže jsme pro ně byly milým zpestřením. Jen Mlčoch se nezapojoval a stále hleděl na displej. Nebýt jeho kolegů, ani by se nepředstavil. Nakonec, zcela nezaujatě, kývl na pozdrav a řekl, že se jmenuje Mirek.

Připadalo mi, že uzavřenějšího člověka jsem snad nepoznala. Nereagoval, nevnímal nás, dokonce zapomněl na pivo před sebou. Jen civěl na mobil. Ale jinak se mi líbil. Měl krátké světle hnědé vlasy, některé z pramínek se mu vlnily, takže nevypadal jako nagelovaný frajírek. Nebýt toho mobilu, mohl být fajn. A ty jeho oči! Škoda že je pořád klopil, protože když se na mě zahleděl, málem jsem se v nich utopila. Hotový Severní ledový oceán. Na rozdíl od něj však nepůsobily ledově, spíš zasněně.

Po počáteční euforii moje nálada klesla k bodu mrazu. Ostatní se skvěle bavili a nevšímali si mě, takže jsem si začínala připadat jako kůl v plotě.

„Půjdu,“ rozhodla jsem se po další čtvrthodince a zalitovala, že jsme si přisedly. Nikdo mě neposlouchal.

Zvedla jsem se, sbalila svoje věci a s kabátem přehozeným přes ruku zamířila zaplatit k baru, kde se cpala fronta nedočkavců. Málem jsem tam vystála důlek, když mě zaujal Mirek postávající pár kroků ode mě. Podle mikiny, kterou si oblékal, a peněženky v ruce měl stejné úmysly jako já.

„Taky na odchodu?“ usmála jsem se, když mě zpozoroval.

„Dva dny bez spánku bych nezvládl,“ potvrdil a posunul se o krok blíž. Mluvil tiše, takže ho bylo sotva slyšet. Takhle mi to vyhovovalo. Hlavně když mě v jeho blízkosti zašimrala v nose jemná vůně citrusů.

„Máš zítra noční?“

„Ne,“ zavrtěl pobaveně hlavou. „Jako vedoucí skladu noční nedělám, ale zítra bude jasno, takže toho musím využít. Obloha si dělá, co chce, vůbec nerozlišuje pracovní dny a víkendy,“ vtipkoval. Najednou už mi nepřipadal tak otažitý. S úsměvem a obyčejnými průpovídkami vůbec nepůsobil podivínsky.

Přesto jsem mu pořád nerozuměla. „Zajímá tě meteorologie?“

„Kousek vedle, astronomie.“

Jasně, proto mluvil o noční, došlo mi. Sice trochu se zpožděním, tequila mě zblblá, ale zároveň podpořila v tom, abych ho vůbec oslovila. A teď dokonce vyburcovala i moji zvědavost. „To zní zajímavě. Máš doma takový ten obří dalekohled?“

„Něco lepšího,“ nadchl se, „kamaráda v planetáriu, takže tam mám přístup i po zavíračce.“ Pak se rozvykládal o vybavení, které tam mají. Básnil o něm i při placení, dokonce i na chodníku před Mirrorem. Mlčoch se tím proměnil v zapáleného extroverta. Stačilo jenom to správné téma.

„Jdeš na tramvaj?“ zeptal se na potměšlém chodníku.

Přikývla jsem.

„Doprovodím tě.“

Bok po boku jsme kráčeli ulicí, Mirek básnil o hvězdách, ale pak začala naše konverzace stagnovat. A když mi ujela tramvaj přímo před nosem, zavládlo trapné ticho. Celé město se ukládalo ke spánku. Vyhrkla jsem proto první větu, která mě napadla.

„To sis dneska v Mirroru hledal souhvězdí?“ Moje otázka byla možná trochu netaktní. Vždyť si mohl psát

s partnerkou, což by mě nemělo zajímat, ale pro případ, že už ho neuvidím, jsem hodila rozpaky za hlavu.

Ramenem se opřel o stěnu pekařství, zkrřížil ruce na prsou a zvědavě si mě prohlížel. „Jak tě to napadlo?“

Cítila jsem, jak začínám rudnout. „Nevím... byl jsi tak soustředěný na mobil...“

„Byl jsem za hulváta, co?“ pálilo mu to.

„Trochu.“

Ocenil moji upřímnost úšklebkem, který mu zůstal i při následném vysvětlování. „Kryptoměny si stejně jako hvězdy termín nevybírají. Buď rostou, nebo klesají a ty máš kolikrát jen chvilku na to je prodat nebo odkoupit.“

„Kryptoměny? To je pro mě jedna velká neznámá.“

Mirek se zamyslel, usmál se a řekl: „Mohl bych ti o nich říct víc... Vlastně bych tě mohl vzít i do toho planetária. Kamarád určitě nebude proti.“

Překvapil mě. Stával se zajímavým díky slabosti pro hvězdy, kryptoměny a... pro mě? Proč tak najednou?

Pravda vyšla najevo hned dalšího dne. Pod kupolí hvězdárny, kde jsme absolvovali naše první rande a kde mě i poprvé políbil, mi vysvětlil, že prý tak nekomplikovanou holku, která si na nic nehraje, dlouho nepotkal. A nemohl si ji nechat utéct.

A moje pomalu se zamilovávající srdce plesalo, že nenechal.

Do Lomné jsme dorazili před polednem. Filípek cestu zvládl bezvadně, nekladl všetečné dotazy ani se nedožadoval dalších dobrot.

„Vypnutý,“ zahlásil zklamaně, když tablet zčernal.

„Vybila se baterie,“ vysvětlovala jsem klidně. „Ale to nevadí, už jsme skoro u babi.“

Minuli jsme kostel i fotbalové hřiště a po pár minutách jsem zaparkovala před domem. Máma nás přišla přivítat.

„Jaká byla cesta?“ zajímala se, když se snažila uvolnit Fildu z autosedačky. Hudrovala přitom o zbytečných výmyslech, které v jejich době neexistovaly a vůbec nikomu nechyběly.

„Uteklo to.“ Vrhla jsem se na vyndávání kufrů z auta. „Co je ta nová dálnice, jede se bez kolon. Jak se máš?“ Položila jsem zavazadla do trávy, abych ji objala a políbila. Jelikož však svírala Filipa a nehodlala se ho vzdát, přivítání se smrškló na minimum.

„Teď už náramně,“ hladila vnoučka po vláscích a odnášela si ho domů jako cennou trofej. Výskal u toho radostí a brebentil: „Babička! Jsme u babičky! Hulááá!“

Já jsem za nimi funěla s kufry, abych je uložila do svého bývalého dětského pokoje.

Kdyby mi někdo loni nebo předloni řekl, že se sem jednou vrátím, nevěřila bych mu. Ale potom, co jsem se tu se smíšenými pocity znovu zabydlovala, plnila skříň hromadou oblečení a na noční stolek vyskládala nabíječku, knihu a lampičku promítající hvězdné nebe, bylo jasné, že se o víkendový pobyt nejedná. A korunu tomu nasadili tři barevní králíci, bez kterých by Filip neusnul. Teď jsem je vztekle pohodila na postel. Šklebili se na mě, jako by se mi vysmívali.

Nechtěla jsem být naštvaná. Pokoj ani mámin dům za nic nemohly. Ale ničilo mě to. Nevědomost, kolik nocí tady přespíme, jak to všechno dopadne a jestli i pak zůstanu vdanou paní.

„Vařím guláš,“ oznámila mi máma, když jsem nakoukla do kuchyně. Postávala nad hrncem, míchala v něm vařečkou a dochucovala jídlo kořením. Filip k ní přibíhal v pravidelných intervalech a pokaždé jí předal ukořistěnou magnetku z lednice. Mohla ho okřiknout, že ji otravuje, ale místo toho mu s každou darovanou беруškou věnovala úsměv. „Potřebuje ještě tak hodinu probublat,“ přikryla hrnec pokličkou a ztlumila plamen. „Dáme si kafe?“

„Rozhodně.“ Sice by mě potěšilo spíš frappé, vlažné ráno už přecházelo v teplé poledne, ale hledání kostek ledu bylo zbytečné. Mrázák byl kromě loňských zásob rybízu až po okraj přecpaný masem. Ceny potravin rychle rostly, proto máma brala hledání slev jako sport a zábavu.

„Co nějaká svačina?“ starala se, když jsem naplnila rychlovarnou konvici vodou. „Filípek už bude určitě hladový.“

„Měl v autě křupky.“

Ale jako by neslyšela. Přirazila k regálu židli, aby na ni mohl vyskočit a prošmejdít horní polici s dobrotami.

Měla bych zasáhnout. Vysvětlit jí, aby ho nepřecpávala a ovocnou kapsičku a čokoládového Brumíka mu schovala na později. Ale jen jsem mávla rukou. Většinou jsem tak benevolentní nebyla a střežila Filipovu životosprávu, s odjezdem z Ostravy mě však dřívější zvyklosti opustily. A že jich nebylo málo, dokazovalo moje plesknutí do čela. Zapomněla jsem napsat holkám!

„Zaliješ to, mami, prosím? Potřebuju si něco vyřídit.“ Popadla jsem mobil a vyšla ven. Zamířila jsem rovnou na zahradu, kde vedle sadu s jabloněmi stál dřevěný altán.

Usedla jsem na lavičku, nasála svěžest zeleně a uvědomila si, jak je tady krásně. Jasně, velké město mělo spoustu výhod, ale chyběla mu opravdová příroda. Žádný park, hřiště ani uměle vysázený lesík nemohly nahradit to, co člověk našel tady. Už jen ten čistý vzduch a ticho měly uklidňující účinky.

Rozklikla jsem Messenger a vyhledala skupinový chat s názvem *Maminky z Ostravy*. Založily jsme ho s holkami asi po týdnu diskuzí na eMiminu, kde jsem po narození Fildy hledala doporučení na sterilizátor lahviček. Jak se však ukázalo, internetové fórum ukrývalo nejen odpovědi na moje otázky. Poznala jsem tam pět kamarádek, které stejně jako já měly malé děti a potřebu si o nich povídat. Mirek si mě často dobíral. Nechápal, proč se svěřuju cizím ženským, ale když jsme s holkami začaly chodit na procházky s kočárky, děkoval, že jsem ho ušetřila slovních vodopádů. Nemusel po celém dni v práci čelit novinkám, jak dlouho malý spal, kolikrát se na mě usmál nebo co jsme dělali.

Do prázdného řádku jsem natukala zprávu, kterou jsem záhy smazala. Jak jim mám vysvětlit, že se zítra nepotkáme na hřišti? Vídaly jsme se skoro každý den. I když pršelo, šly jsme do herničky, takže výmluvu o hrozícím dešti by nechápaly. Stejně jako to, proč jsem se jim o výletu do rodné hroudy nezmínila už včera.

„Protože jsem o něm, holky, nevěděla,“ povzdechla jsem si hořce a opět mě píchlo u srdce.

Nakonec jsem natukala vyhýbavou zprávu, že jsme odjeli do Lomné a není tu dobrý signál. Až se vrátím, ozvu se. To jim muselo pro tuhle chvíli stačit.

„Konečně si můžeme promluvit,“ vyrušila mě máma a postavila na stůl dva hrnečky. Filipa jsme nechaly řídit

mezi slepicemi, byl z nich celý pryč. Pobíhal za nimi a pištěl, zatímco kvočny před ním prchaly. A nebyly jediné, komu by se útěk zamlouval. Kdybych mohla, přidám se k nim.

„Vy jste se doma pohádali?“ pokračovala máma. „Stalo se něco?“

V krku mi vyschlo, nebyla jsem schopná promluvit.

„Máte problémy? Nebo... snad vás nerozkmotřilo to dědictví?“

„Dědictví?“ Přestala jsem míchat lžičkou. Netušila jsem, o čem mluví.

„Ta babiččina chaloupka,“ pokrčila rameny. „Netlačí na tebe Mirek, aby se prodala? Nechybí vám peníze?“

Jak dlouho dokáže člověk nemrkat? Ani po několika dlouhých vteřinách jsem nepřestávala třesit oči.

„Jak tě to, prosím tě, napadlo?“ Peníze byly tím posledním, co bychom řešili. Máma sice netušila, že existuje svět kryptoměn a jak se v něm Mirek dokáže orientovat, přesto měl slušný příjem i jako vedoucí skladu. Vlastně... žili jsme si nadstandardně. Luxusní auto nebo vlastní sauna mluvily za vše. Dokonce i byt, ve kterém jsme díky Mirkově vášni pro obchodování žili bez hypotéky, toho byl důkazem. Vůbec jsem nechápala, jak ji taková hloupost napadla.

„Posledně, když jsem se tě ptala, jak s chaloupkou hodláš naložit, viděla jsem ty vaše pohledy,“ vysvětlovala.

Měla pravdu. Ale ty zmiňované pohledy nebyly o tom, že nás tlačí peníze. Opravdu jsme nad prodejem nebo demolicí uvažovali a báli se jí to říct. Byla to památka po babičce Josefíně, vyrůstala tam a máma k tomu stavení měla citový vztah. Jak by asi naše rozhodnutí přijala?

„Tak jsem tady!“ ozvalo se za plotem, což zafungovalo jako dočasné vysvobození. Stála tam paní Krupičková, která dychtivě otevřela boční branku, proklouzla na náš pozemek a suverénně se posadila vedle mámy. „To je hic, že by jeden padnul.“ Otírala si pot z čela, i když byla polovina května.

„Ahoj Aničko,“ pozdravila mě. „Co ty tady?“

Paní Krupičková byla mámina jediná kamarádka. Nechácala jsem proč. Co jsem si pamatovala, máma nikdy netrpěla samotou – znala se s lidmi z kostela, prodáváčkami z obchodu nebo s listonoškou a lidi ji tu měli rádi –, ale pouze paní Krupičkovou si zvala domů na kávu.

Aniž počkala na odpověď, brebentila dál. „Dlouho jsem tě neviděla... Seš ještě na mateřské?“ podivila se, že v nezvyklou dobu sedím u mámy na zahradě. „Kolik že to ten tvůj kluk má?“

To si nepamatuje, jak se Filip jmenuje? Nechtěla jsem, ale podvědomě jsem se začínala stavět do obranné pozice. „Před dvěma týdny měl tři.“

„To už máš nejvyšší čas jít pracovat. Lucinka od sousedů šla po dvou letech, ale tam je to jiné. Holka je na všechno sama, musí se otáčet.“ Možná to nemyslela zle, ale štválo mě, že si nenechá nic vysvětlit.

„Však je květen, Libunko,“ vložila se do toho máma. „Kam by dala Filípka? Nastupuje do školky až v září.“ Aby změnila téma, zeptala se, zda si i Krupičková dá kávu.

„To víš, že dám,“ neodmítla.

Měla jsem chuť se nabídnout a jít ji připravit místo mámy, ale příběhl k nám Filip a ukazoval mi vypasenou žízalu. Chtěl se pochlubit, že ji vyhrabal v záhonku.

„Koukej ji vrátit zpátky,“ pustila se do něj sousedka. „Půda potřebuje žízaly, jinak se neurodí mrkev.“

Skřípala jsem zuby a měla jsem co dělat, abych jí neřekla něco od plic. Co si to dovoluje? Je to můj syn! Ani máma Filipa v mojí přítomnosti takhle nepeskovala.

Než jsem však otevřela pusu, ozval se pisklavý hlásek: „A ploč?“

„Co ploč?“ zopakovala po něm.

„Ploč tam ta žízala musí být? U mě se jí líbí! Postavím jí domeček.“ Kdyby to nebylo nepatřičné, poplácala bych ho po rameni. Vůbec se jí nebál.

„Patří do hlíny a basta. Kypří tam půdu,“ lámala si hlavu Krupičková.

„Bude kypšit pozdějš,“ nenechal se ten můj filuta zastrašit a odběhl i s žízalou pryč. Pravděpodobně proto, aby ho Krupičková nezastavila.

Neměla na to co říct. Obrátila se proto ke mně a zvědavě si mě změřila. „Kde máš manžela?“

Na jednu stranu naráží, ať se vrátím do práce, na druhou nechápe, proč tady v úterý dopoledne nesedí i Mirek? Ale připadalo mi, že ať řeknu cokoli, stejně nebude spokojená. Našla by problém i ve výhře v loterii.

„Je v práci,“ zvolila jsem neutrální odpověď.

Naštěstí mě od dalšího výsledku vysvobodila máma. Přinesla kávu ve vysokém skleněném hrnečku a pokynula Krupičkové, ať si ji osladí a zalije mlékem. Ona ale hudrovala dál. Tentokrát jí vadilo, že to má dělat sama, když máma dobře ví, jak má kávu nejradši.

Pěnila mi krev. Otevřela jsem maminkovský chat a snažila se odreagovat u odpovědí od holek. Téma se vzápětí stočilo k moderním technologiím a závislosti na nich.

„Fildo!“ zavolala jsem. Došla mi totiž trpělivost. „Půjdeme se projít.“

„Teď před obědem?“

„Neboj, mami,“ usmála jsem se na ni. „Za chvíli jsme zpátky.“

Nechtěla se vnuka vzdát. Proto mi můj nápad rozmlouvala.

„Dobře,“ ustoupila jsem, „Fildu tu nechám, půjdu sama.“

„Kam máš namířeno?“ neodpustila si Krupičková. Zvědavostí tajila dech.

„Zkontrolovat dědictví!“ zvolala jsem až od branky a užívala si její zmatený výraz.

Cesta k chaloupce nebyla dlouhá. Kráčela jsem asfaltkou, kterou zanedlouho vystřídala pěšinka do kopce. Mohla jsem být ráda, že mám kvalitní tenisky. Kamení a vysoká tráva se mi pletly pod nohy, dvakrát jsem málem zakopla.

Ale díky slunci, které se mi opíralo do zad, vůni louky a zpěvu ptáků mi bylo nádherně. Ještě si na hlavu posadit věneček z modrých kvítků a mohla bych konkurovat víle Amálce. I ty moje dlouhé blond vlasy s ofinou by jí odpovídaly. Vzpomínala jsem, kdy jsem tu byla naposled, a vybavovala si okamžiky po přečtení babiččiny poslední vůle. Vrátili jsme se tehdy s mámou a se Štěpánem od notáře domů, kde na nás čekal Mirek. Překvapilo mě, že mě babička zahrnula do závěti. Ale byla spravedlivá a podělila svůj majetek mezi celou rodinu. Včetně tety Dity se sestřenicí Jasmínou.

„Chaloupku?“ žasnul Mirek nad novinkami. Možná toužil po tom, abych stejně jako Štěpán s Jasmínou zdělila pole nebo louku. Ale babička si to přála jinak a já jsem její poslední přání hodlala respektovat.

Když jsme pak šlapali na prohlídku, jeho zděšení narůstalo. Hlavně poté, co zjistil, že dřevěný domek sotva stojí, střechou do něj zatéká a je umístěn ve svahu bez